

**BU GEZEĞEN
KONUŞUYOR
SERİMİZDEKİ
KİTAPLARIMIZ**

BİR TEPİİ DOLUSU LAKİRTİ

YAZAR
ZEYNEP SEİİGÜZEL

RESSAM
BÜLENT KARAKÖİE

1

KİMSE DUYMADAN

YAZAR
ZEYNEP SESİGÜZEL

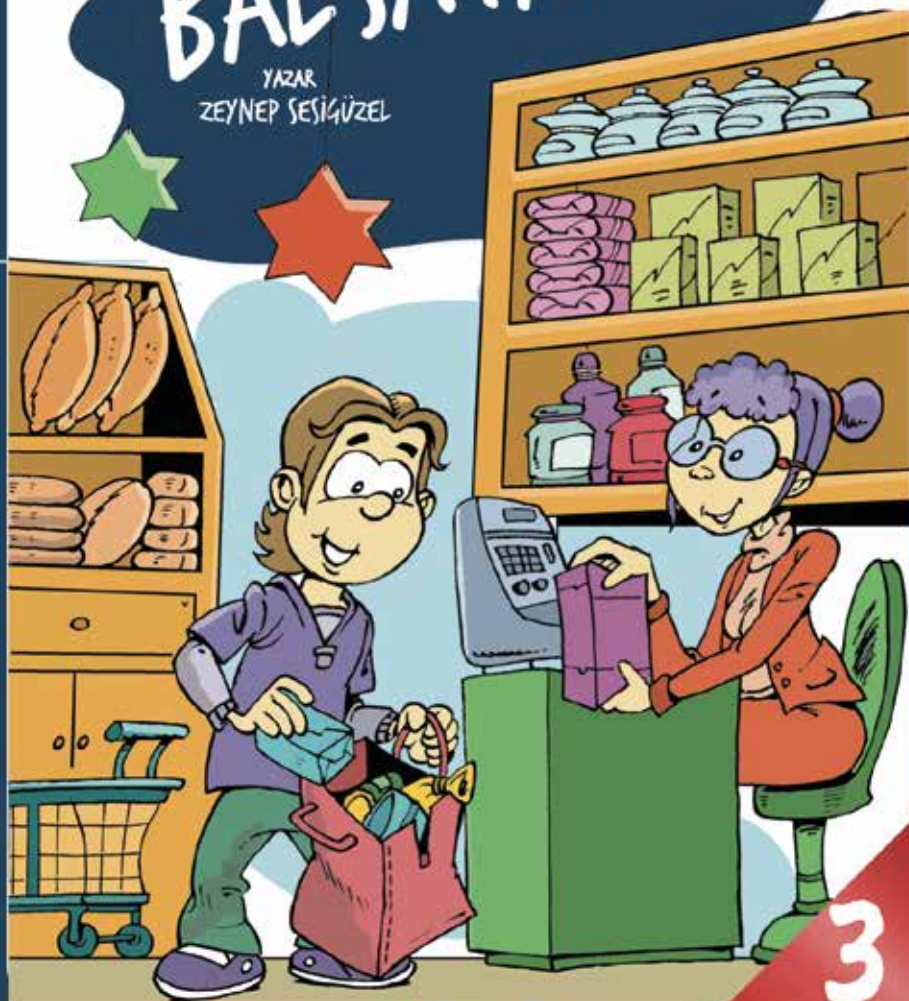
RESSAM
BÜLENT KARAKÖSE

2

YAĞ SATARIM BAL SATARIM

YAZAR
ZEYNEP SESİGÜZEL

KENDİMİ SANA SEVDİRECEĞİM

YAZAR
ZEYNEP SEŞİGÜZEL

RESSAM
BÜLENT KARAKÖSE

4

SALIDAN SONRAKI PERSEMBE

YAZAR
ZEYNEP SEİGÜZEL

RESSAM
BÜLENT KARAKÖSE

5

HAKUNA MATATA

YAZAR
ZEYNEP SESİGÜZEL

RESSAM
BÜLENT KARAKÖSE

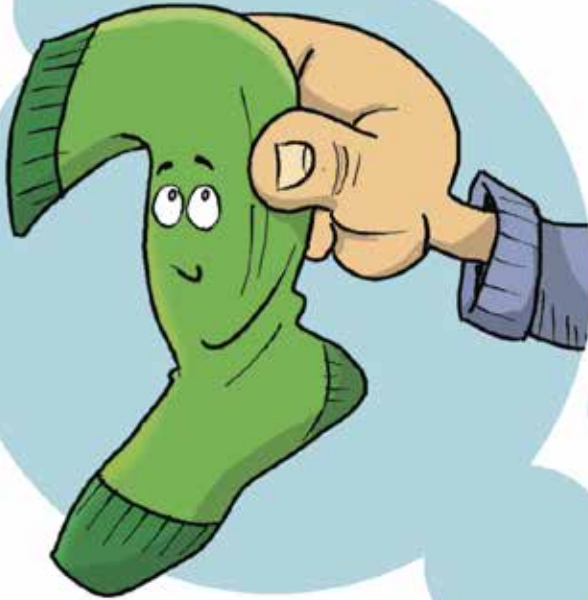

6

KAYIP ÇORAP TEKİ

YAZAR
ZEYNEP SESİGÜZEL

RESSAM
BÜLENT KARAKÖSE

7

EYVAH BITTİ!

YAZAR
ZEYNEP SESİGÜZEL

RESSAM
BÜLENT KARAKÖSE

8

KUSURSUZ BİR ŞEKLİM VAR

YAZAR
ZEYNEP SESİGÜZEL

RESSAM
BÜLENT KARAKÖSE

PEKİ YA EŞEK?

YAZAR
ZEYNEP SESİGÜZEL

RESSAM
BÜLENT KARAKÖSE

10

HAKUNA MATATA

YAZAR
ZEYNEP SEŞİĞÜZEL

RESSAM
BÜLENT KARAKÖSE

6

© Bu kitabın her hakkı ONburda Yayınlarına aittir.

İçindeki şekil, yazı, resim ve grafiklerin yayınevinin izni olmaksızın elektronik, mekanik, fotokopi ya da herhangi bir kayıt sistemi ile çoğaltılması, yayımlanması ve depolanması yasaktır.

Yazar

Zeynep Sesig zel

Dizgi / Grafik

Onburda Yayıncılık

Resimleyen

Bülent Karaköse

Grafik Tasarım

Onburda Yayıncılık

ISBN

978-625-7167-57-4

Baskı

UYGUN BASIN ve T C.LTD.ŐT   ınar Cd. Kavak Sk. No: 34

Bahçelievler/ stanbul/Türkiye

Bazen canını sıkan şeyler oluyor. Biliyorum. Planlar yapıyorsun, hayaller kuruyorsun. Sevdiğin birisi için onu mutlu edecek bir şey yapmak istiyorsun. Ama bunların bir kısmı sen elinden gelen her şeyi yaptığın hâlde gerçekleşmiyor. Hayal kırıklığına uğruyorsun.

Ama beni çağırmak aklına gelmiyor!

Gitmek istediğin yere zamanında ulaşamıyorsun. Sen orada olduğunda görmek istediğin şey sona ermiş oluyor. Almak istediğin şey tükenmiş oluyor. Otobüsü, treni, uçağı kaçırmış oluyorsun. Orada seni bekleyenler varsa, canın daha da sıkılıyor.

Yine de beni çağırmak aklına gelmiyor!

Öğleden sonra okulda proje sunumunuz var. Beş arkadaş iki haftadır bugüne hazırlandınız. Görev paylaşamını yaptınız. Herkes kendi konusunda araştırmalarını tamamladı. Metinler yazıldı. Çizimler yapıldı. Slaytlar hazırlandı. Ama o da nesi! İcinizden biri hasta ve okula gelemedi. Yerini doldurabilecek hiç kimse yok.

Beni çağırarak niye aklına gelmiyor?!

Gece heyecandan uyku tutmamıştı. Çünkü bugün doğum günün. Ama sabah uyandığında her yerin bembeyaz olduğunu gördün. Kar yağmış, yollar kapanmış. Arkadaşların nasıl gelecekler bu durumda? Kış boyunca kar yağmasını dört gözle bekliyordun. Ama hayal ettiğin gün bugün değildi. Ne olacak şimdi?

O zaman beni niye çağırmıyorsun?!

Bu işte bir terslik var. Bütün gücünle uğraştın, yine de olmadı. Sanki dünyanın geri kalanı, sana karşı el birliği yapmış. Yoluna engel çıkarıyor.

Ve sen "Hakuna Matata!" diye bağırmıyorsun!

Nereden mi biliyorum? Eee çünkü çağırıydın gelirdim de ondan!

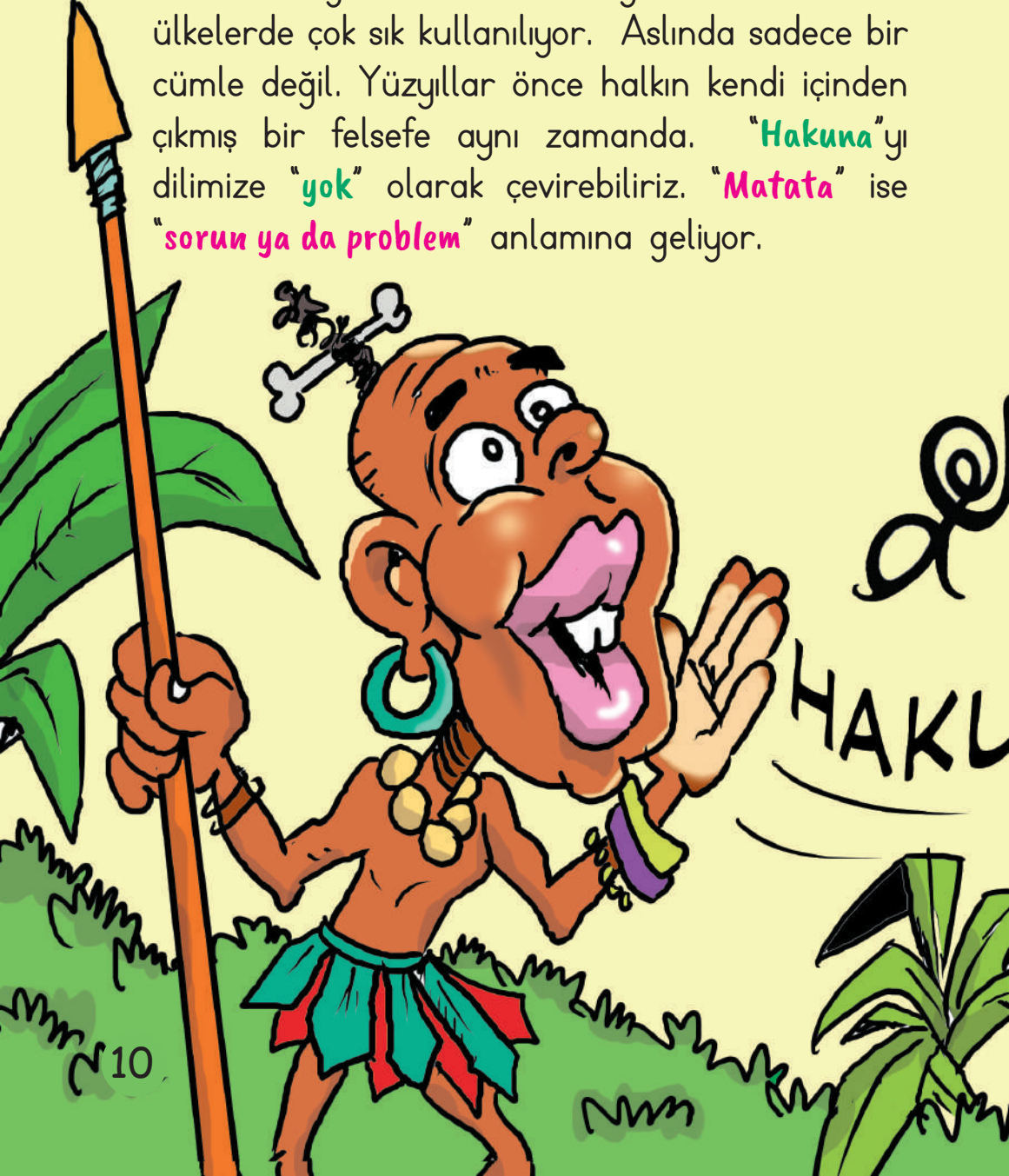
Karşıma çıkan engelleri ortadan kaldıracak sihirli bir değneğimizin olmasını hangimiz istemeyiz? Ya da sihirli bir cümle bilseydik ve o çok istediğimiz şey bir anda gerçekleşseydi... Harika olmaz mıydı?

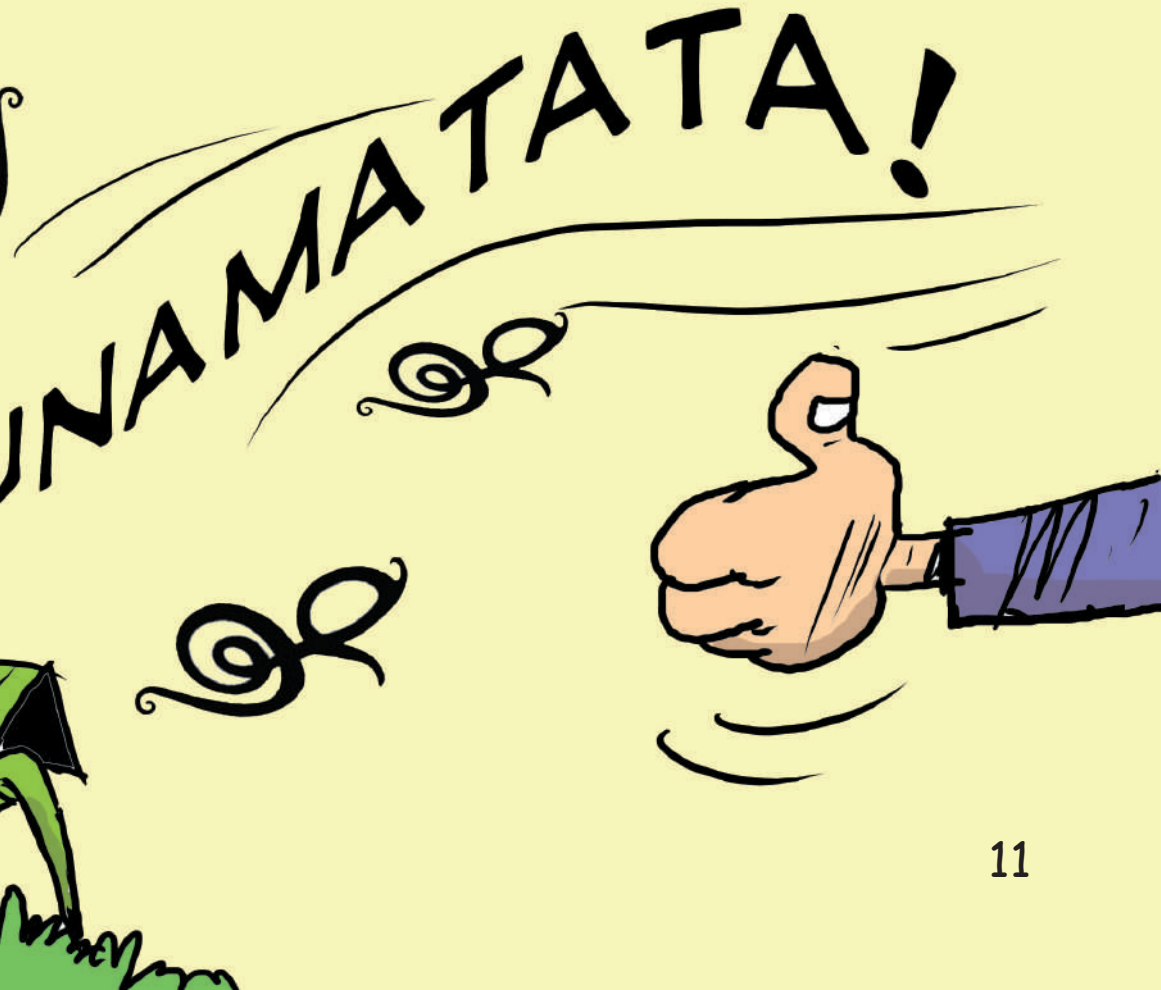
Peki sana bu cümleyi bildiğimi, hatta o cümlenin kendisi olduğumu söylesem? Böyle şeyler sadece masallarda ve filmlerde mi olur diyorsun? Haksız değilsin. Emek vermeden bir şey elde etmenin hayalini kurmak, zarar verir bizlere. Yine de bana kulak vermende fayda var. Çünkü sana "Hakuna Matata"dan söz edeceğim.

Doğu Afrika'da konuşulan Svahili dilinde bir cümle bu. **Svahili dili**; Kenya, Tanzanya, Zanzibar ve Uganda'da konuşuluyor. Cümlemiz bu ülkelerde çok sık kullanılıyor. Aslında sadece bir cümle değil. Yüzyıllar önce halkın kendi içinden çıkmış bir felsefe aynı zamanda. "**Hakuna**"yı dilimize "**yok**" olarak çevirebiliriz. "**Matata**" ise "**sorun ya da problem**" anlamına geliyor.

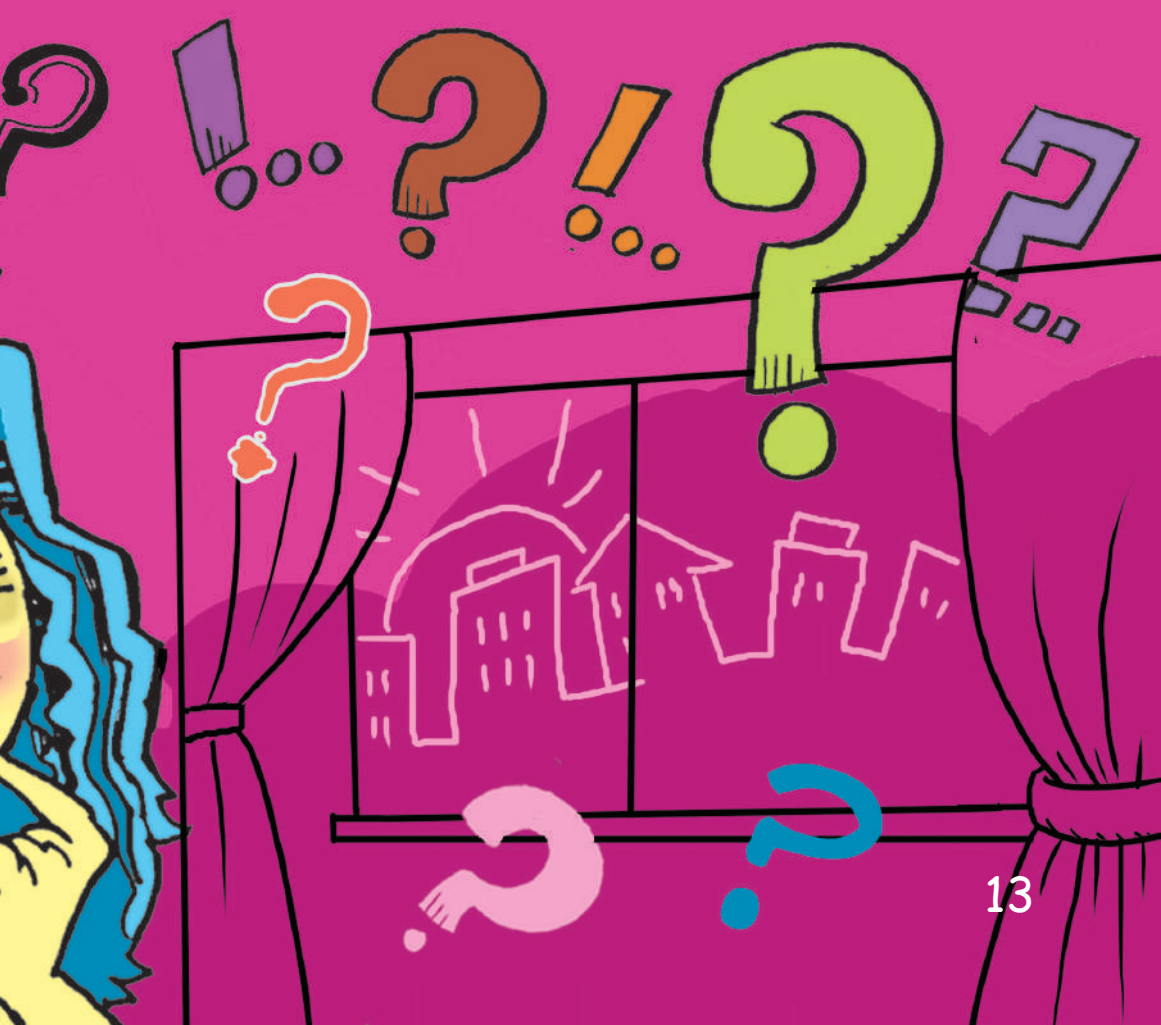
Yani “**Bu bir sorun değil.**” ya da “**Sorunumuz yok.**” diye tercüme edebilirsin beni anlatan bu cümleyi. Peki sorunlarımız yok mu gerçekten? Bazen oluyor elbette. Ama cümlemizin bize söylediği şey, sorunların geçici olduğu gerçeği. Sen şimdi bir engelle karşılaşılıyor olsan bile, hayat akıyor. Geçen dakikalar sana sürekli yeni fırsatlar sunmaya devam ediyor.

Tam řu anda özmen gereken bir sorun var. O sorunu var eden bugüne kadar yaşanmış olanlardı. Ama geçen her saniyede hayat dönüşüyor. Başını kitabından kaldırıp evrene bakar mısın bir süre? Yakınında bir pencere varsa sokağı izle. Sürekli bir yerlere giden insanları, hayvanları; büyüyen bitkileri göreceksin. Dünya her an değişiyor değil mi?

Peki böyle değişirken senin sorununa çare olacak bir çözüümü de hazırlıyor olabilir mi? Hayatta var olan her nesne, başlayan her hareket diğerlerine etki eder çünkü. Ya da çözüm çoktan hazırlandı ve seninle. Sadece onu göremiyorsun. Çevrene tekrar bakarak ve biraz hareket ederek görmen gerekiyor- dur belki.

Bir sonraki sıkıntılı anında beni hatırla. Adımı söyle. Hemen orada olacağım. Ama zannetme ki çözümü kulağına fısıldayacağım. Onu sen kendin bulacaksın. Zaten beni de sen bulmadın mı? Kitabını bu sayfalara kadar okuyan sensin. Ben sana yaklaşmıştım. Sen de bana yaklaştın ve buluştuk. Seninle konuşma şansını bana sen verdin.

Madem buluştuk, birlikte çalışmaya başlayabiliriz. Nerede kalmıştık en son? Ah evet!

Sıkıntılı bir anında adımı söyledin. Yanında bitiverdim hemen. Beni takip ederek řu yolu izle: Deriiinnn derin bir kaç nefes al. Bulunduğun yerde biraz yürü. Yürümek mümkün değilse, oturuş şeklini değiştir. Sağa doğru bakıyorsan, şimdi sola bakmaya başla. Parktaysan bir bankta oturuyorsan, oradan kalk. Tam aksi yönü görecek biçimde başka bir banka otur.

Yatakta sırtüstü yatıyorsan, dön ve yüzükoyun yat bir süre. Mutfaktaysan, ordan çık. Balkona geçip çevreyi seyret. Odandaysan, çık banyoya git. Yüzünü yıka. Kulağa komik geliyor olmalı. Umarım seninle alay ettiğimi düşünmüyorsundur. Çünkü sooonnn derece ciddiğim.

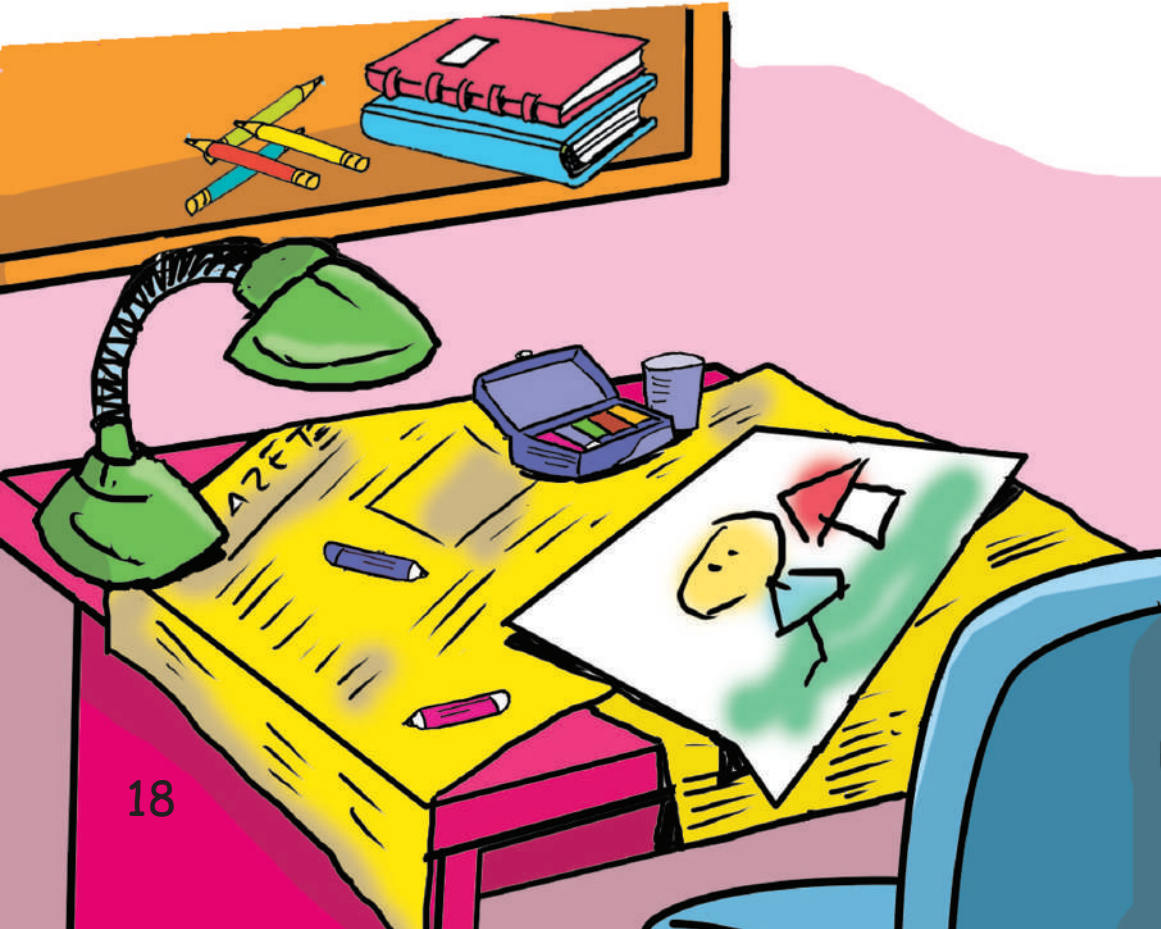
Senden, önce derin nefesler almanı istedim. Çünkü bir soruna uzun süre odaklanan aklımızı, önce biraz dinlendirmemiz gerekir. Dinlendirmezsek, yorgunluğu öfkeye dönüşür. Öfkeye dönüştüğünde hem sevdiklerini üzersin hem kendini. Temizlenip sakinleşmesi için aklımıza bir şans verelim, öyle değil mi?

Sonra da sürekli bulunduğun yeri ve şeklini değiştirmeni istedim. Çünkü bir şeyi aklında tutmanı istiyorum:

Çözümler çoğu zaman farklı bir yolu denemekle gelir.

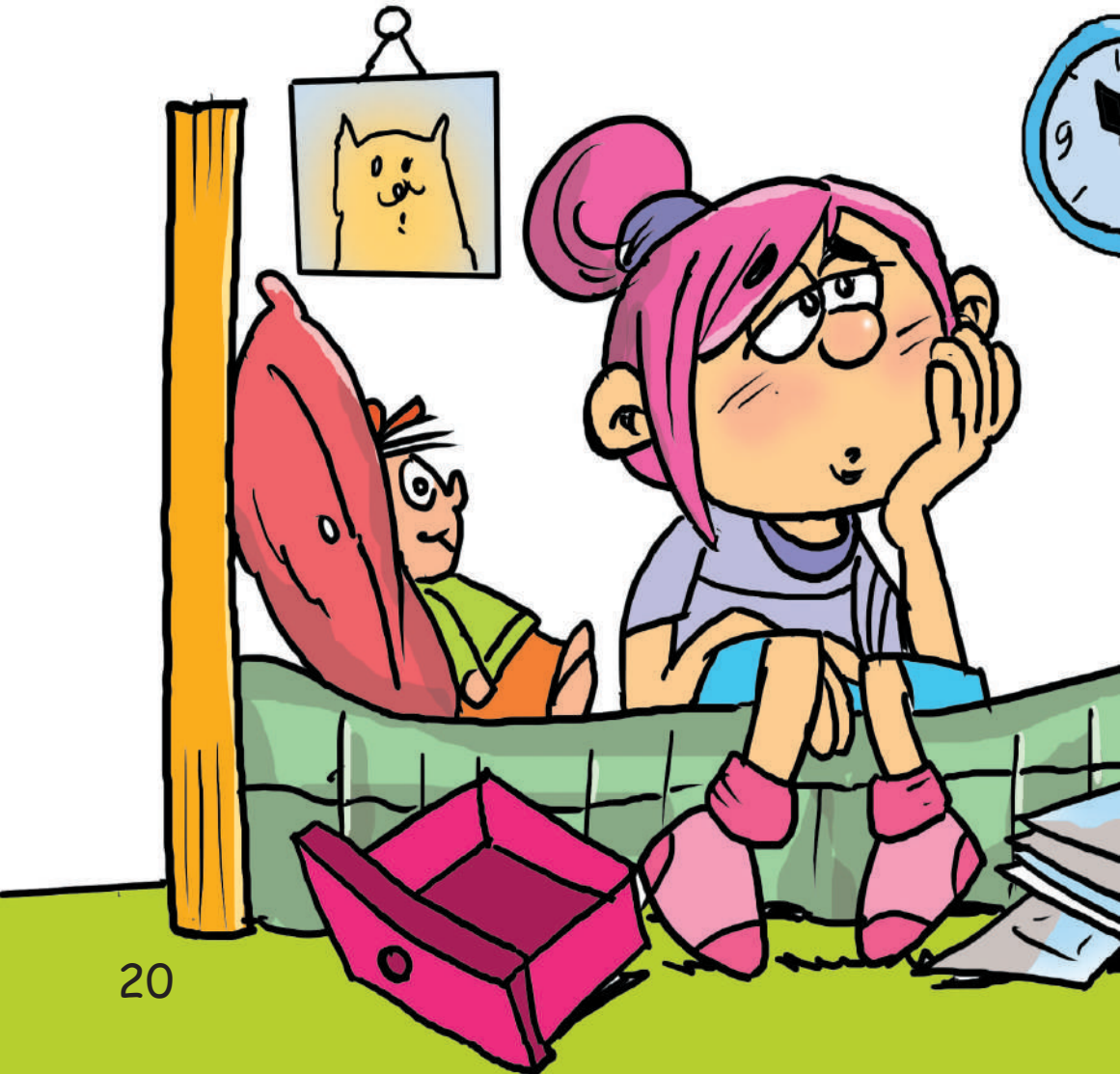
Farklı olan o yolu bulmak için de farklı bir yerden bakmak gerekir dünyaya ve sorunlarımıza.

Ben yüzyıllar yaşındayım, belki de bin yıllar. Ama her yaştan sayısı belirsiz arkadaşım var. İşte bunlardan biri, zamanın birinde, resim ödevini yapmak için masasına oturmuştu. Tam düşündüğün gibi, senin yaşlarında genç bir arkadaşım. Ödevi ertesi gün teslim etmesi gerekiyordu. Ama defterinin tüm yapraklarının bitmiş olduğunu gördü. Üstelik saat, yeni bir defter alamayacak kadar geç olmuştu.

Yaşadığı sorunu anlatsa, öğretmeni kendisine inanırdı. Kızmazdı. Yalan söylemeyeceğini bilirdi. Yine de ödevini yapmayarak Ona saygısızlık etmek istemiyordu. Odasının altını üstüne getirdi. Belki bir yerde unutulmuş, kullanılmamış bir defter bulabilirdi.

Her dolabı, çekmeceyi aradı. Yatağının altına bile baktı. Ama yoktu işte!

Daha önce resim yaparken, masası kir-
lenmesin diye serdiği bir gazete kâğıdı vardı.
Hâlâ masanın üzerinde öylece duruyordu. Bir
tek yaprak olsun, resim kâğıdı bulurum ümi-
diyle kaldırıp altına baktı. Maalesef, orası da
boştu. Umutsuzca yatağının üzerinde oturup
kaldı. Boş bakışları boya lekeleriyle dolu ga-
zete kâğıdına takılmıştı.

Biraz dikkatli bakınca aslında kâğıdın çok güzel göründüğünü farkettiler. Kimseye beğendirmeye çalışmayacağı için renkleri özgürce kullanmıştı. Zaten bir çoğu yanlışlıkla resim kâğıdının dışına çıkan fırçanın izleriydi. Kendisi daha sonra canı sıkıldıkça bu izlerle oynamıştı. Onları büyütüp küçülterek, yeni renkler katarak bir şeylere benzetmeye çalışmıştı. Biri masa, biri çiçek bir diğeri köpek olmuştu.

Bundan başka, gazete haberlerindeki resimlere yeni şekiller eklemişti. Mesela sağ tarafta bir tarla fotoğrafı vardı. Fotoğraftaki bulutlu gökyüzüne yakıcı, turuncu bir güneş çizmişti. En sevdiği uğraşlarından biriydi bu gazeteyi boyamak. Yüzünde bir gülümseme belirdi. Ne yapacağını bulmuştu. Gazeteliğe koşup, hemen eski bir gazeteyi kaptı. Rastgele bir sayfayı seçip, koparttı. Ödevini bu kâğıda yapacaktı.

Öğretmeni bundan hoşlanmayacaktı ama en azından çalıştığını, zaman ayırdığını görmüş olacaktı. "Haftaya gerçek bir resim getireceğimin sözünü verirsem beni affeder." diye düşündü. Çalışmaya başladı:

Hoşuna gitmeyen başlıkları koyu renk boya ile kapattı. Okunmaz yaptı. Sevdiği cümlelerin üstünü açık renklerle boyayıp belirgin hâle getirdi. Yan yana duran insanlara yeni kollar ekleyerek onları elele tutuşturdu.

Havai fişek gösterisi haberindeki fotoğrafın tamamını masmavi boyadı. Tüm ışıkları görünmez hâle getirdi. Onların yerine göç eden ke-
laynakları çizdi. Altına en ince fırçasıyla, "Bu yıl göç eden kuşların sayısında artış var." yazdı. Havai fişeklerin kuşlara ne kadar zarar verdiğini biliyordu. Bir trafik kazası haberini koyu yeşil boya ile kapattı. Onun yerine otizm hastası çocuklardan söz etti. İlgi ve sevgi gördüklerinde gösterdikleri gelişmeleri anlatan bir başlık attı.

Bir de reklam vardı sayfanın sol köşesinde. Çok katlı konutlardan yapılan bir siteyi tanı-
tıyordu. Onun da üzerini kırmızı boya ile ka-
patarak, kapatma kararı alınan bir hayvanat
bahçesinin haberine dönüştürdü. Özgür kalan
hayvanların çimenlerde koşarken resimlerini
çizdi.

Gazetedeki tüm haberleri hayal ettiği dünyanın haberlerine çevirdi. Hâlâ yarın için kaygılı olsa da çalışırken çok keyif alıyordu. Gazete kâğıdı ince olduğu için çok dikkatliydi. Fırçasını fazla ıslak kullanmamaya çalışıyordu. Bittiğine ikna olduktan sonra, resmini kurumaya bırakıp, bir parça rahatlamış olarak yatağına girdi.

Ertesi gün okula gittiğinde ne olduğunu tahmin edemezsin! Ders saati geldiğinde sırasına isteksizce geçmişti. Ödevini istemeyerek dosyasından çıkarıp masasına koydu. Kimse görmesin diye kalemliğiyle, defterleriyle üzerini örtmeye çalıştı. Ama işte sıra ona gelmişti. Öğretmeni resmini görmek için masasının yanında onu bekliyordu. Üstüne koyduklarını açınca boyalı gazete kâğıdı ortaya çıktı.

Azar ışıtmeyi bekliyordu. "Öğretmenim dün akşam çok geç..." diye durumunu anlatmaya başlamıştı ki, öğretmenin "Sen ne yaptın. Harika bir çalışma bu!" demesiyle, cümlesi yarım kaldı. Öğretmeninden bazı ressamların bunu kendi tarzları olarak benimsediklerini öğrendi. Sadece gazete değil; kumaş, deri, cam ve daha pek çok malzemeyle çalışıyorlarmış.

Bu değişik malzemeleri resim kâğıdı gibi kullanıyorlarmış. Kimi zaman da küçük parçalar hâlinde tuvallerinin üzerine yapıştırıyorlarmış. Böylece topluma verdikleri mesajları anlatmak için kullandıkları dil zenginleşiyormuş. Tıpkı öğrendiğın her yeni kelime ile kendini daha güzel ifade edebilmen gibi.

Cesaretli davranıp, yeni bir malzemeyi denediğı için arkadaşlarına örnek gösterdi onu. Yıl sonu sergisinde kullanmak üzere zamanı geldiğinde resmini isteyeceğini, onu iyi saklamasını söyledi. Ve yaratıcılığının karşılığında kocaman bir öpücük kazandı.

Öğretmenleri bir sonraki derse gelirken, herkesten yanlarında parça kumaşlar getirmelerini istedi. Bir ay boyunca bu malzeme ile çalışacaklardı.

Genç arkadaşımın sorumluluğunu yerine getirmek için duyduğu istek, ona hiç beklemediği bir başarı kazandırmıştı.

O zaman ne diyoruz?

Yaşasın Hakuna Matata!

Yaşasın biz durduğumuzda bile hiç durmadan akıp giden hayat ve bize sunduğu yeni yollar!

